

Не ще забравя тази юлска привечеръ  
и тази странна пѣсенъ на гърбушката.

Недѣленъ день. Азъ гледамъ презъ прозореца разтворенъ,  
какъ надъ града се спущатъ синкави мъгли,  
дърветата въ Jardin des plantes се виятъ чакъ до корена,  
и всѣки мигъ дъждътъ ще завали.

Подгонени отъ него, минувачитѣ —  
жени, мъже — работници отъ тоя старъ кварталъ,  
припрѣно стѣпкитѣ си ускоряватъ  
и, малко весели следъ празничния излетъ,  
за който седемъ дена сж мечтали,  
прибиратъ се къмъ домоветѣ пусти,  
за да напълнятъ утре рано пакъ метрото,  
понесло ги къмъ фабричнитѣ устия . . .

И изведнѣжъ, срѣдъ тихата вечерна улица  
съ треторазредни и съмнителни хотели,  
затремоляватъ тънки струни телени,  
извива и се носи топълъ женски гласъ:  
Една мелодия банална и позната  
(въвъ нѣкое монмартърско ревю навѣрно пѣта),  
неузнаваемо преобразена въ този часъ,  
като детински плачъ въ небето се издига.